

Ema Mar

HOT EL

Soba 1

Prevela s francuskog
Gordana Petrović

■ Laguna ■

1

SOBA PRVA

*„Ljubav zna veliki učitelj da bude
i da od nas stvori sasvim nove ljude.“**
Molijer – *Škola za žene* (čin III, prizor V)

* Navedeno prema prevodu Radmile Miljanić-Nikolić, Prosveta, Beograd, 1951. (Prim. prev.)

Pariz, početak juna 2010, hotelska soba sredinom popodneva

Nikad nisam bila od onih žena koje tvrde da sve hotelske sobe liče jedna na drugu. Da su jedan te isti, bezlični prostor, bez pečata i identiteta. Nešto poput hladnog tunela koji je jednobrazno uređen i nudi standardnu udobnost do narednog jutra. Te žene su verovatno tamo samo spavale, između dva voza ili aviona, izmoždene od putovanja. Da biste osetili posebnost, jedinstvenost hotelske sobe, treba da je koristite danju, kad je ostatak zdanja prazan ili gotovo prazan. Da biste primetili tragove onih koji su se tu pre vas smejali, plakali, voleli ili uživali, čula moraju da vam zatrepere, treba da ih probudite, jedno po jedno. U nekoliko proteklih meseci naučila sam da je ono što u hotelu dobijemo srazmerno onome što mu damo. Ako samo utonete u san, dosadu ili melanholiju, uhvat ćete samo odraz sopstvene tuge ili besposlenosti. I onda ćete iz sobe izaći isti, nepromenjeni.

Ukoliko se, međutim, potrudite da čujete ono što hotelska soba ima da vam kaže, čućete hiljade priča, hiljade anegdota, hiljade uzdaha i žarko ćete poželeti da im pridodate i svoje. Najznatiželjniji se čak ponekad osećaju kao da ih progone detalji vezani za njihove prethodnike: miris koji se uvukao u zavese ili uzglavlje, mrljica koja je preživela čišćenje, tamne tačke na ogledalu u obliku senke, maltene siluete. Ti detalji ulaze u vas, prožimaju vas i teraju da doživite svoju priču.

Upravo se to spremam sada da uradim dok ležim naga, ručnih zglobova vezanih za uzglavlje. Spremam se da ispišem nove

stranice priče koja je počela mnogo ranije, mnogo pre mene. Kao i većina soba u hotelu *Grabovi*, Žozefina ima ogromno ogledalo pričvršćeno za tavanicu. I tako, dok iščekujem da se nešto desi, mogu natenane da posmatram sebe, dvadesettrogodišnju Anabel Barle, rođenu Loran, od ove godine udatu ženu, rešenu da se bez zadržke poda muškarcu koji se sprema u kupatilu. Ko je on? Još ne znam. Jedino je izvesno da nije moj muž. Zar bismo bili ovde da jeste? Pobogu, zar bismo inače bili ovde?

Zovu me El. Oduvek i u svim prilikama. Verovatno zato što je Anabel preglomazno. Ali verujte mi, El je još gore. Kao da to ime obuhvata sve žene! Kao da su u meni sadržane sve njihove draži, sva požuda. Kao da se u meni stapaju sve fantazije, ta sirovina od koje su napravljeni muškarci.

Kad vrata kupatila najzad zaškripe, nekoliko puta iznenađeno uskliknem. Možda preglasno. Verovatno sam na kraju poverovala da sam ga samo sanjala. Neznamac stane kao ukopan, okleva da uđe u sobu. Zamišljam njegovu smežuranu ruku na ručnom zglobu, zamišljam kako zadržava dah.

„Gospođo? Gospođo Barle, da li je sve onako kako ste želeli?“

Glas koji se čuje nije njegov. On dopire iz hodnika. Tamo, iza kulisa, zabrinuli su se zbog mene. Stalo im je da budem zadovoljna. Gospođa je redovan gost. Gospođi ovde ugađaju. Moj čovek im je dao uputstva. A njega ovde slušaju, njega svi slušaju i njegova naređenja se izvršavaju.

„Da, gospodine Žak... Ne brinite, sve je u redu.“

Nisu mi toliko ugađali kada sam, pre godinu dana, prvi put bila u ovoj sobi. Niti sam ja tada bila ovoliko samouverena. Tada su mi velika ogledala slala potpuno drugačiju sliku. Imala sam iste ove obline, ali su mi one bile teret, samo su obećavale užitak. Tada još nisam znala njihovu moć, a pogotovo nisam

znala kako da ih upotrebim. Nisam uživala u onom drugom, a još manje sam uživala u onome što sam bila.

U čemu ti uživaš, El? Da, stvarno, u čemu uživam? Znam li ja uopšte u čemu uživam? Šta je to zbog čega mi se topi utroba? Šta je to zbog čega se ovlažim, već pri samoj pomisli, čak i bez dodira? Telo nagog muškarca? Njegov miris? Pogled na nepoznati ud koji se ukrutio zbog mene?

Priljubljen uz mene? U meni...

(Moja rukom pisana beleška od 5. 6. 2010)

Ne, pre godinu dana nisam znala da je svaka soba ljubavni mehur u kome žena sazreva dok najzad ne nauči da bude ono što jeste. Nisam bila zarobljena, kao sada, ali sam ipak bila zatočena. Nemojte da vas ova slika zavara, danas ja komandujem, i to ne samo ovom muškarcu koji drhti iza vrata. Prepuštam se u potpunosti, ali nikad nisam imala ovoliko kontrolu nad događajima.

Pre godinu dana bila sam samo El. Sve žene osim nje same. Žena koju ću tek iznedriti...

Godinu dana ranije, 3. juna 2009, u istoj hotelskoj sobi

Toga dana sam mogla slobodno da se pomeram, umotana u izgužvane čaršave u Žozefini. Bila sam slobodna, a ipak tako sputana. Muškarca koji će deliti sa mnom krevet poznavala sam tek tri, najviše četiri sata. Drugim rečima, nisam znala mnogo o njemu, bila sam upoznata samo sa njegovim bračnim stanjem i debljinom njegovog novčanika (uskoro ću upoznati debljinu još nečega). Cele večeri, koja je prethodila tom trenutku, nisam čula ni jednu jedinu reč njegovog razgovora sa našim susedima za stolom. Samo sam se smeškala i krotko klimala glavom. Bila sam samo ukras, što se i očekivalo od mene. Čime se tačno bavi? Banka? Uvoz-izvoz? Ili je nečiji zastupnik, počasni predsednik nečega? U svakom slučaju, bio je dovoljno važan da ostalima za stolom uliva poštovanje – a ponekad čak i da ih učutka.

„Imaš li omiljenu pozu?“, upitao me je dok mi je pomagao da otkopčam rajsferšlus na leđima tanke bele haljine.

Zanimljivo: samo nekoliko minuta ranije, dok smo bili nagnuti nad guščijom paštetom sa borovnicama, persirali smo jedno drugom. Čim smo prešli prag sobe, autoritativno je prešao na „ti“. Varljiva prisnost tela koja se prebrzo razgolićuju.

„Molim?“, zagrcnula sam se između dva gutljaja kisele vode.

Biće koje drhti od iskrene požude i čiju naklonost grozničavo očekujete, neće se nikad zamarati takvim tehničkim pitanjima. Vaše telo će mu odmah odgovoriti načinom na koji mu se prepušta. Reči neće biti potrebne. Sve će biti samo muzika, saglasnost vaših čula biće očigledna.

„Hoću da kažem... Da li ti neki položaj predstavlja problem? Da li te nešto blokira?“

Okrenula sam se i osmotrila ga pažljivije nego do tada. Bio je prilično lep čovek, prosed četrdesetogodišnjak atletske građe, sigurno se bavio sportom, verovatno je to bio razlog zbog koga sam se obrela u toj sobi. Da nije bilo toga, ne bi mi palo ni na kraj pameti da ostanem s njim posle večere. Zadržala bih se na osnovnoj usluzi. Ali samo sam dvaput pre toga pristala na „nastavak“, kako smo govorile. Sve u svemu, to je za osam meseci bavljenja tim poslom bilo prilično malo.

Po njegovoj nespretnosti, po tome kako je ubio strast tim pitanjem u vezi sa mojim sklonostima, shvatila sam da nije mnogo iskusniji od mene. Možda sam mu ja bila prva poslovna pratnja. Uzdržala sam se i nisam ga to pitala kako ne bih raspršila ono malo misterije što je još postojalo među nama.

„Ne... Ništa me posebno ne blokira“, slagala sam, trudeći se da moj osmeh deluje zavodljivo.

„Okej“, klimnuo je glavom, očigledno s olakšanjem. „Bolje da znam unapred.“

Misli su mi bile negde drugde...

Pseći položaj mi je neprijatan zato što je životinjski. Iz tog razloga mogu da ga upražnjavam samo sa muškarcima koje poznajem.

Pseći položaj mi prija više od ostalih, upravo zato što je životinjski!

I zato maštam da u tom položaju vodim ljubav sa nekim neznancom, po mogućstvu maskiranim.

(Anonimna beleška od 3. 6. 2009, krišom ubačena u moje poštansko sanduče)

Razmišljala sam o porukama koje sam dobila proteklih nedelja, otkako sam u tašni pronašla sveščicu sa spiralom i srebrnastim koricama, praznu beležnicu koju je neka nepoznata ruka tamo ubacila iskoristivši gužvu u metrou. Trebalo je da mi zagonetni papi-rić u njoj, ispisan nepoznatim rukopisom, posluži kao upozorenje:

Jedno istraživanje je pokazalo da muškarci pomisle na seks devetnaest puta na dan. Žene najviše deset puta. A vi? Koliko se puta dnevno prepuštate takvim mislima?

Prošlo je nekoliko dana, a onda sam u poštanskom sandu-četu pronašla koverat bez pečata i poštanske markice; unutra je bio list papira sa rupama koje su odgovarale metalnim pr-stenovima na mojoj svesci. Autor je očigledno uživao dok je zamišljao o čemu maštam. Pisao je u prvom licu, kao da je on ja.

Malo je nedostajalo da bacim papir u kantu za smeće, ne pročitavši šta na njemu piše. Palo mi je čak na pamet da podnesem prijavu policiji zbog seksualnog uznemiravanja. Prevagnula je, međutim, radoznalost studentkinje novinarstva, pa sam brižljivo ubacila spiralu u rupe na listu i ne slutivši da će on biti prvi u dugom nizu. Ruka bez lica nije se zaustavila na tome... O, ne.

„Ništa me ne blokira“, odgovorila sam najzad klijentu.

Na kraju krajeva, nije bio ništa gori od šačice muškaraca kojima sam se podala posle nekoliko pijanki ili posle nekoliko večera u osrednjim restoranima. Morala sam priznati da ni prvi put kad sam vodila ljubav s Fredom – to je bila moja naj-ozbiljnija veza do tada – nije bilo naročito glamurozno. Kad malo bolje razmislim, tada smo završili u krevetu samo zato

što nam se ukazala prilika, zato što je to bio prirodni nastavak večeri... a ne zato što sam to istinski želela. Šta je onda loše u tome što je danas sve to upakovano u transakciju? Zar ne vredim više od parčeta pice i dve čaše crnog vina?

Taj tip je bar bio bogat, čist, lep i, pre svega, elegantan u onom odelu sa dvostrukim kopčanjem šivenom po meri; zapazila sam fine šavove, svilenu jarkoružičastu postavu i ukrasni štep na rupicama za dugmad. Zahvaljujući njemu, za jedno veče ću zaraditi više nego da nedelju dana radim kao konobarica ili kasirka u nekom restoranu brze hrane.

Ukratko, motivisala sam samu sebe najbolje što sam umela. Šampanjac je polako prestajao da deluje, trebalo mi je nešto drugo što bi me uzbudilo, penušanje mehurića u mojoj čaši nije bilo dovoljno.

Iako je upravo dobio određene ruke, „gospodin po meri“, propisno opremljen prezervativom, kresnuo me je u misionarskoj pozi, dahćući, maltene bez predigre i, pre svega, bez reči. Uvek me je čudilo odsustvo jebačkog umeća kod navodno obrazovanih ljudi. To je verovatno jedina veština koja ne može da se usadi, ona se ne uči na privatnim kursovima i dopunskoj nastavi.

„Je l' ti dobro? Jesam li te povredio?“

Ne, nisi me povredio; nisi mi, uostalom, ništa uradio. Neobično odsustvo osećaja. Kao da mi je ceo donji deo tela bio pod anestezijom. Zнала sam da se radi o meni, mojoj vagini, penetraciji, o pravom-pravcatom tucanju, ali sam se osećala kao da me se to ne tiče. Ipak sam, držeći ruke na njegovoj zadnjici, pratila njegove pokrete napred-nazad.

„Sve je u redu“, naterala sam sebe da ga ohrabrim.

Sopstveno neiskustvo sprečavalo me je da preduzmem inicijativu, koju je verovatno s punim pravom očekivao od mene. Možda je trebalo da uzdišem, krkljam, da mu šapućem lascivne reči na uvo? Koliko treba da se pretvaram? Da li je i to sastavni deo usluge?

„A tebi? Je l' ti prija?“

To mi je jedino palo na pamet u tom trenutku. Znam, nije bogzna šta. On je samo prodahtao jedno „da“, koje je najavilo skori svršetak. A onda je, u nastojanju da izvuče korist iz tog dragocenog trenutka, kao neki iskusni biznismen, što je verovatno i bio, zastao na petnaestak sekundi, pa je ponovo krenuo da me trpa, ujednačenim tempom kao švajcarski metronom.

Bila sam pomalo odsutna, ali nisam osećala nelagodnost, niti gađenje, a kamoli gnev. Ruka kojom sam prelazila preko njegovih leđa, milujući polako celu površinu od vrata do krsta, bila je voljna, željna da mu ugodi. Njegovo sve glasnije groktanje protumačila sam kao dokaz da svršava. Iskreno govoreći, taj odnos nije bio ništa gori od mnogih seansi horizontalne gimnastike koje sam imala u prošlosti. Osim toga, snošaj bez strasti je dobar zato što imate dovoljno vremena da uživete u dekoru. Onaj u sobama hotela *Grabovi* zaslužuje pažnju. Ako se izuzme ogromno ogleadao na tavanici, jedan od retkih ustupaka zahtevima našeg vremena, to je bila verna kopija sobe u zamku Malmezona u kojoj je živela gospođa Boarne, Bonapartina supruga. Prostorija kružnog oblika podsećala je na raskošan seoski šator, postavljen na nizu tankih zlatnih stubova međusobno povezanih širokim, starinskim crvenim draperijama, koje su zbog nabora delovale bogato i graciozno. Veliki krevet s baldahinom, na kome je bio orao raširenih krila, spreman da se vine u vazduh, imao je po jednog pozlaćenog labuda s obe strane uzglavlja, dok su u podnožju bila dva roga izobilja. I na svom ostalom nameštaju, uključujući i fotelje i divan na drugom kraju sobe, prevladavale su iste boje zlata i krvi i bili su zastupljeni cvetni motivi već prisutni na prekrivaču i bočnim stranama uzglavlja.

Iluzija je bila savršena, niste morali da forsirate maštu kako biste se vratili dva veka unazad. Da li je i Napoleon tucao svoju Žozefinu sa istom mehaničkom preciznošću ili je menjao tempo? Takva su bila moja estetska i seksualno-istorijska razmišljanja

kada me je „gospodin po meri“ častio poslednjim trzajem bokova i završnim urlikom. Nije izdržao duže od tri-četiri minuta, možda impresioniran velelepnošću tog mesta ili naprosto zato što se prejeo ili je previše popio.

Čim je izašao, skotrljao se pored mene, priljubivši bok uz moj, i dao mi mali kompliment, izraz postorgazmičke zahvalnosti:

„Znaš... Baš si lepa.“

„Hvala.“

Šta drugo možete da odgovorite, pogotovo ako ste uvereni da to nije istina? Nije mi se dopadala žena koju sam videla na tavanici. Nikad se nisam slagala s njom. I znala sam da nas takve seanse neće skoro pomiriti. Bila je previše bucfasta, previše ovakva, previše onakva. Više sam ličila na prostakušu nego na fatalnu ženu. Jednom rečju, bila sam nepopravljivo nesavršena.

„Neprijatno se osećam kad sam s mršavicama“, priznao mi je. „Bojim se da ih ne polomim... i da se ne nabodem na njihove kosti.“

Hteo je da mi kaže kako mu moje obline nisu odvratne. Bar je jedno od nas dvoje bilo zadovoljno jelovnikom koji sam mogla da ponudim. Obilje na svim nivoima. I bez kostiju koje štrče. Dovoljno da se zasiti, za sada.

Uzela sam hrpicu novčanica koje mi je ostavio na stočiću od mahagonija, proverivši pogledom koliko ih je, i iskoristila trenutak kad je otišao u kupatilo da se iskradem iz sobe, nema poput aveti koje su živele u njoj. Šta sam mogla da mu kažem što ne bi zvučalo kao laž ili prazno obećanje: „Stvarno je bilo super“? „Hvala još jednom“? „Nadam se da ćemo se uskoro videti“?

Obula sam se u hodniku, gde mi je meki debeli itison milovao tabane, i odjurila u predvorje, do recepcije. Gospodin Žak, iza uglačanog pulta, mahnuo mi je jedva primetno, ali je to bio jasan poziv da mu pridem:

„Je li sve bilo u redu, gospođice?“

„Da, jeste“, rekla sam poluglasno. „Bilo je odlično.“

Utegnut u livreju sobara iz XVII veka, načičkanu zlatnim i srebrnim dugmadima, recepcioner hotela *Grabovi* uliva poštovanje. Nije me, međutim, toliko impresionirala njegova uniforma, koliko njegov fizički izgled: starac nije imao ni jednu jedinu dlaku na glavi, ni kosu, ni brkove, ni bradu, niti obrve. Nije imao čak ni trepavice da mu oiviče ogromne, plave, malčice izbuljene oči. Niko nije mogao da bude ćosaviji od tog čoveka. Niti da ima svetliju put.

Čudno je da moja majka, uprkos hemoterapiji, nije izgubila ni jednu jedinu vlas svoje sede kose. Poslednjih šest meseci terapije odrazili su se na njene mišiće i energiju, ali ne i njenu kosu. Mod Loran se dobro držala. Onako kako je to oduvek radila, hrabro i ponizno, bez ijedne suviše reči, bez kuknjave. Njena pluća su gubila bitku, ali njeno dostojanstvo nije uzmaklo ni za pedalj. Bronzana statua okružena pepelom.

„Mislite da će vam trebati soba narednih dana? Možda već sutra?“

„Još ne znam. U svakom slučaju, ako mi bude trebala... to će sigurno biti poslednji put.“

Nije bio iznenađen zbog te moje neopozive odluke. Delovao je čak srećno, o čemu je nedvosmisleno svedočio njegov široki osmeh. Gospodin Žak mi je želeo dobro. Bolje rečeno, on je u meni video dobro, taj utisak sam imala pri svakom našem susretu. Iako je izgledalo drugačije i uprkos objektivnim razlozima zbog kojih sam dolazila u njegov hotel, slutio je da mogu da radim nešto dobro ili nešto bolje od toga. Bilo je dovoljno da me pogleda, pa da mi podigne moral.

Te večeri se, međutim, nisam zadržala na tom blagotvornom izvoru. Nastavio je da se smeši i kad sam izašla napolje, pošto me je usisala blaga, još rana noć.

2

Malo kasnije, istog dana

„Dakle, samo smaranje... ili i jebanje?“

Autorka te neukusne igre reči, sklona prostaklucima i potpuno svesna da oni povećavaju njenu vulgarnu privlačnost, bila je Sofija. Moja najbolja prijateljica. Istini za volju, u neku ruku i jedina. Sofija Petrili, dve godine starija od mene po krštenici, a najmanje pet po iskustvu u odnosima sa muškarcima i seksu. Smeđe lokne koje privlače poglede. Grudi koje mame šake da se prislone uz njihovu savršenu oblinu. Oči u koje svaki muškarac želi da zaroni. Jedan od njenih prvih ljubavnika dao joj je nadimak Esmeralda, jer je, kao i mlada plesačica, odisala divljom nezavisnošću i raspaljivala vrele strasti muškaraca. Toga dana bila je samo Sofija, izgubljena ženska bez stalnog momka i posla. I tako je, međutim, bila najživahnije i najnezavisnije stvorenje koje poznajem i neko na koga uvek mogu da se oslonim. Momci su prolazili, Sofija je uvek ostajala.

„Hm...“, odvratila sam slegnuvši ramenima. „Ovo drugo.“

„Tako sam i mislila, s obzirom na to koliko je sati.“

Dogovorile smo se da se u danima kad obe radimo uveče nađemo u *Kafeu antikvara*, u Ulici Granž-Batelijer, na dva koraka od aukcijske kuće *Druo*, u samom srcu devetog arondismana. Pravilo je bilo jednostavno: prva koja završi sa klijentom

čeka onu drugu. Prva opcija je retko je podrazumevala ostajanje posle jedanaest uveče. Druga opcija je lako mogla da traje do posle ponoći.

„A ti? Imala si uspešno veče?“

„Može se reći“, nasmešila se jedva приметно.

„Lovator?“

„Pun ko brod. Nikad nisam videla tako upadljiv roleks. Povrh toga, sve je bilo u velikom stilu, dobila sam apartman Pompadur i tako to.“

I to je bila karakteristika hotela *Grabovi*: sve sobe, izdavane na sat, nosile su imena velikih zavodnica i kurtizana iz francuske istorije. Bilo je tu miljenica i ljubavnica, kraljica i običnih kurvi koje su ušle u istoriju, ali i mnoštvo balerina, špijunki, umetnica i žena na sumnjivom glasu koje su izdržavali bogati Parižani; sve su one bile poznate po snažnom uticaju na muškarce i načinu na koji su taj uticaj koristile u svom burnom životu. Uz njihova imena nije stajao nikakav broj i nijedno ime nije pisalo iznad vrata. S druge strane, kao što sam se i sama uverila neposredno pre toga, svaka od tih prostorija bilo je uređena u skladu sa karakterom dotičnih pustolovki i njihovim vremenom, pa je svaka soba bila poput jedinstvene škrinje. Svaka prostorija oličavala je jednu ženu, u svakoj sobi uobličavala se jedna fantazija.

„Nije bilo loše“, potvrdila sam odglumivši oduševljenje. „Ja sam dobila Žozefinu.“

„Strava! Nisi dosad bila u njoj?“

„Ne, nisam.“

Sofija je mnogo češće odlazila u *Grabove* nego ja, ponekad i do dva-tri puta mesečno. Iz principa je išla najviše jednom nedeljno, ali su ti sastanci, u zavisnosti od doba godine i njenih potreba, činili glavni deo njenog prihoda.

„I?“, upitala me sa najdvosmislenijim osmehom koji je mogla da nabaci na lice. „Kako je bilo? Dobro?“

„Sofija!“, uzviknula sam reda radi. „Dobro znaš da... Ne mogu.“

Bila je upoznata sa tim pravilom isto tako dobro kao ja: agencija koja nas je povezivala sa klijentima zvanično nam je zabranila da kasnije pričamo o njima. Sve što se desilo u tim raskošnim, prijatno starinskim ložnicama moralo je zauvek ostati u njima. Po svaku cenu. Neki muškarci s kojima smo tamo boravile bili su važne, pa čak i moćne ličnosti, pa bi svaka informacija u vezi sa njihovim ponašanjem u trenucima intime, a pogotovo detalji u vezi sa seksualnim sklonostima, u rukama njihovih neprijatelja postala opasno oružje. Stroga diskrecija bila je obavezna, čuvanje tajne nametnuto nam je kao dogma.

Ruku na srce, ta zabrana mi je savršeno odgovarala. Pošte-
dela me je obaveze da se poveravam Sofiji i podizala je zgodnu barijeru iza koje sam mogla da se zaklonim. Njoj je razgovor o seksu pričinjavao skoro isto zadovoljstvo kao i sam polni čin. Kao da joj je i jezik bio erektilan organ, isto kao klitoris, sa kojim je bio spojen nekom tajnom vezom. Ona je tu temu smatrala univerzalnom, pokretala ju je uvek i svuda, kako sa ljudima koji su joj bliski, tako i sa neznancima. „Uostalom, zar postoji nešto što zaslužuje veću pažnju od seksa?“, pitala me je često provokativnim tonom. „Pa nećemo valjda da razgovaramo o berzi ili deci? Em smo švorc, em smo, ako se ne varam, daleko od rađanja dece. Prosečna Parižanka rađa prvo dete sa trideset jednom godinom! Sa trideset jednom godinom!“

Kada bi se vratila na svoju omiljenu temu, bila bi neumorna, naslađivala se detaljima, o kojima je govorila bez stida i srama, razglabala o onima koje bi kleštima iščupala iz sagovornika.

„Da si samo videla kako kako je obdaren moj večerašnji klijent! Kita mu je ogromna! Neverovatna! Veća čak i od njegovog računa u banci.“

„Sofi!“, rekla sam zgražavajući se i pokušavajući da zauzdam smeh.

„Treba da nastupa u cirkusima, kažem ti.“

„Prekini!“

„Pa šta hoćeš? Nisam ti rekla kako se zove! Pričam ti samo o njegovom penisu.“

„Genijalno“, rekla sam podrugljivo, „slobodno pričaj o avanturama anonimnog penisa.“

„Ali stvarno, bio je tako veliki da sam pomislila kako ću se ugušiti dok sam mu pu...“

„Ma da, u pravu si“, prekinula sam je kako ne bih više morala da slušam. „Ne treba preterivati sa felacijom. Posle postanu zavisni, pa traže samo to.“

Moja uobičajena i jedina odbrana od cunamija Sofijinih neumernih izjava: čvrsto sam se držala klišeja i gotovih opisa preuzetih mahom iz članaka o seksu u najnovijim ženskim časopisima.

„Bolje i to“, nastavila je, „nego da budu kao onaj tip koji me nije ni pipnuo i koji je tražio da dva sata masturbiram pred njim. On me je baš izmorio.“

„Da, ali ako to radiš pred njim, pokazuješ mu kako da te zadovolji. To nije uvek gubljenje vremena.“

To je sigurno bilo iz *Kosmopolitena*, iz specijalnog broja posvećenog seksu, koji je izašao u julu ili avgustu 2007.

Ali šta sam ja, Anabel Loran, stvarno znala o tome? Ne mnogo.

Istina je da je pravilo agencije bilo moje najbolje opravdanje da joj ništa ne kažem. Obično je bilo dovoljno da uguši njenu radoznalost i ublaži njenu besramnu brbljivost. Mogla sam da zadržim svoje tajne za svoju beležnicu. Njih je, međutim, neka druga ruka zapisivala na belim stranicama:

Glupo zvuči, ali imam utisak da svaki polni organ ima svoju srodnu dušu. Kao da za svaku vaginu postoji samo jedan muški ud čiji oblik i veličina odgovaraju baš njoj. I obratno. Dok ne pronade svoju srodnu dušu, polni organ ne može u potpunosti da se ostvari. Sigurna sam da je to moj slučaj: moja vagina nikad nije bila sa svojom srodnom dušom.

(Anonimna beleška od 2. 5. 2009, ubačena u moje poštansko sanduče: ovo je tačno.)

To što tuđa ruka piše ono što ja mislim umesto mene uzbuđuje me isto onoliko koliko me revoltira. Uostalom, ta pomisao me je toliko plašila da sam zadržala beležnicu i brižljivo ubacivala u nju fantazije koje se nikad ne bih usudila da otkrijem, a koje mi je moj bezimeni progonitelj dostavljao u pisamcima, čak i po nekoliko puta dnevno. Jednom ili dvaput vrebala sam ga nekoliko sati, ne odvajajući pogled od poštanskog sandučeta. Nikad ga, međutim, nisam uhvatila na delu.

U početku sam uspevala da sakrijem postojanje tajne beležnice od Sofije, koja ima radar za takve tajne. Sve dok nisam oborila tašnu, koja je pala pored njene stolice dok smo sedele u kafeu. Refleksno se sagla da pokupi sadržaj, rasut po podu.

„Šta ti je ovo?“

„Ma ništa... Daj mi to!“

„Baš je otmena! Je l' ti to raspored jebačina?“

„Ma nije... Prestani...“

„Jeste, jeste... Pocrvenela si!“

Ne tražeći dozvolu, otvorila je svesku na prvoj strani i krenula tiho da čita...

„Nisam pocrvenela! I da si mi je smesta vratila!“

...a zatim glasnije:

„...i pitam se kakav miris i ukus oseća tip kad me liže tamo dole...? Opa! Gospođice Loran! Raspustila si se!“

„Sofija! Daj mi to!“

Na kraju me je poslušala, ali zlo je već bilo učinjeno.

„Rešila si da napišeš knjigu o seksualnom životu Anabel L. ili nešto slično?“

„Nisam to ja pisala...“

„Jok i nisi!“

„Kunem ti se. Neki tip mi svakodnevno ubacuje te papire u poštansko sanduče. Ne znam ko je, ni šta hoće od mene.“

„Stvarno? I ti ih samo ubacuješ unutra?“

„Kunem ti se da je tako.“

Saterana uza zid, rekla sam joj kako je volšebna beležnica dospela u moje ruke. I kako, iz dana u dan, ruka nekog muškarca – ili žene? – ispisuje, umesto mene, te stranice dnevnika koji bi mogao da bude moj.

Njoj to nije bilo šokantno, već zabavno. Pomislila sam da bi iza tog otrovnog poklona mogla da stoji Rebeka, vlasnica agencije. Ali zašto bih ga dobila samo ja, a ne i ostale lepote noći? Sofija bi mi se odmah pohvalila da ga je dobila.

„E pa stvarno ću da poludim: od tolikih devojaka u Parizu, taj ludak je naleteo baš na *tebe!*“

„Zašto to kažeš?“

„Pa, El... priznaj da je to više u mom stilu. Ja bih bila oduševljena da mi neki frajer pokloni tako nešto! I mogu ti reći da ne bih čekala da on popunjava svesku umesto mene.“

Pružila sam joj srebrnastu beležnicu, kao da hoću da je se otarasim.

„Ako će ti to pričiniti zadovoljstvo... poklanjam ti je.“

„Prestani! Neću! Tvoja je“, odgovorila je, uozbiljivši se najednom.

„Ma daj... Mogao je da je ubaci u torbu bilo koje druge devojke u metrou.“

„Ne“, ispravila me je. „Kad bolje razmislim, to nije bilo slučajno. Osetio je da ti je potrebna. Da je tebi potrebniya nego drugim ženskama oko njega.“

Da te raskravi, htela je verovatno da doda, ali se uzdržala. Sumnjičavo sam se namrštila.

Posle tog incidenta, a naročito otkako je David ušao u moj život, sve sam teže zauzdavala prijateljičino ispitivanje. Momak sa kojim sam

bila već tri meseca nije, zapravo, bio klijent. On to nikada nije bio. Pravila koja su se odnosila na klijente nisu, dakle, važila za njega.

„A David, nikad mi nisi rekla...“

„Šta ti nikad nisam rekla?“

„Pa koliki mu je? Normalne veličine? King sajj? Minijaturan, ali mu je učinak maksimalan?“

„Zar stvarno misliš da ću ti odgovarati na takva pitanja?!“

Ništa me ne košta da probam, odgovorio mi je njen podrugljivi pogled.

„Trebalo da se nađeš s njim?“

Vratila se na čednija pitanja.

„Da. U stvari, ne. Sigurno će doći kasno. Videću ga tek sutra ujutru. Ako ga vidim...“

Osim toga, David i njegov, najblaže rečeno, izuzetan status, objedinjavali su u njoj slatku malu naivku i nimfomanku, sanjarku i neodoljivu zavodnicu. Nije mogla da veruje da sam šćepala jedan takav primerak i smatrala je da, iz solidarnosti i zbog našeg dugogodišnjeg prijateljstva i druženja, treba da podelim s njom sve pikantne detalje u vezi s njim.

„Nije ti bezveze da se nađeš s njim, a maločas si bila sa klijentom?“

„Pa sad sam ti rekla da ću ga verovatno videti tek sutra uveče.“

„Ipak...“, navaljivala je. „Zar se ne bojiš da nešto nasluti?“

„A zar tebi nije bezveze što nikad ne spavaš s istim tipom dvaput zaredom?“ vratila sam joj istom merom.

Pogodila sam osetljivu žicu. Previše osetljivu. Lice joj se iznenada smračilo.

Sofiji nije bilo teško da probudi požudu, ali ta sposobnost, povezana sa njenim izrazitim uživanjem u seksu, onemogućavala ju je da veže nekog muškarca za sebe duže od nekoliko noći. Ukoliko ne bi prevarila trenutnog ljubavnika sa sledećim, vratila bi se nekoj staroj ljubavi i zbog toga bi na kraju izbio incident koji bi se samo njoj obio o glavu. Pošto bi je uhvatili u preljudi ili

kada bi je naprosto ostavili, vreme bi provodila u društvu svoje zbirke seksualnih igračaka, koja se, s godinama, znatno uvećala.

„Izvini...“

„Ma u redu je. Donekle si u pravu... Da izađemo na vazduh?“

Rado smo noću besciljno šetale pustim pariskim ulicama koje pretražuju farovi taksija.

Uživale smo da posmatramo izloge brojnih starinarnica i prodavnica nakita u okolini *Druoa*, gde ponegde ima i po nekoliko takvih radnji u jednoj ulici. Pošto smo bile svesne da nijedno od tih blaga – čak ni ono najskromnije – ne možemo da kupimo od naših skromnih ušteđevina, mogle smo da se prepustimo sanjarenju i razglabamo do mile volje o danu kada će nam bogatstvo pasti s neba, kada će nas pogoditi meteorit materijalne sreće.

„Auuu, jesi li videla onaj sat?“ pokazala sam joj oduševljeno model u prvom planu, maltene tik uz izlog.

„Ovaj muški?“

Vlasnik antikvarnice *Nativel* došao je na pametnu ideju da pored svakog predmeta istakne kratko objašnjenje, kao što se u knjižarama ispisuje kratak sadržaj knjiga koje se preporučuju za čitanje.

„Da, pogledaj... Potpuno je mehanički, proizveden 1969!“

„Pa šta? Tražiš erotski sat?“ upitala me je podrugljivo.

Šezdeset deveta, erotska godina, šaputala je te godine Džejn Birkin uz pohotnu muziku Serža Gensbura.

„Još malo pa je to godina Davidovog rođenja. On je rođen 5. januara 1970.“

„U svakom slučaju, te godine je začel“, zakikotala se. „Nemoj mi reći da planiraš da mu kupiš tako nešto?“

„Imam samo želju i ništa drugo. Prelep je, zar ne?“

Taj jednostavan i prefinjen sat, čiji je tamnoplavi broččanik bleštao u polumraku, namigivao mi je iz somotske kutijice. Zapazila sam da je zaštitno staklo malčice ispupčeno, što je verovatno svedočilo o godini izrade i autentičnosti.

„Smešan je u poređenju sa satom mog klijenta...“, pretvarala se da joj se ne dopada. „Ne bih ga, međutim, bacila da mi ga poklone, to je sigurno.“

„Uffff... Jesi li videla cenu?“

„Jesam, tri hiljade i dvesta evra. Moraćeš da radiš prekovremeno, draga moja, ako hoćeš da razmaziš svog milionera!“

Ta luksuzna drangulija koštala je više nego što je iznosio moj dvomesečni kućni budžet. Bez...

„Sa maminim lečenjem, nikad neću uspeti“, uzdahnula sam.

Mala socijalna pomoć koju je dobijala nije ni izdaleka bila dovoljna da pokrije troškove njenog lečenja, pa sam, u granicama svojih mogućnosti, plaćala račune i nastojala da joj obezbedim minimum udobnosti, kako kod kuće, tako i za vreme čestih boravaka u bolnici. Nedelju dana hemoterapije, nedelju dana oporavljanja od nje i, najzad, nedelju dana uživanja u koliko-toliko zadovoljavajućem stanju, pre ponovnog odlaska na sedmodnevno lečenje. Nametnut joj je pakleni tempo. Toliko toga je učinila za mene u detinjstvu, toliko toga mi je pružila, zaslužila je da odvojim za nju deo svojih prihoda, ma koliko oni bili mali.

Dok sam ćutke posmatrala sat, privukao mi je pažnju jedan predmet iza njega. Srebrna igla za kosu „koja je pripadala gospođici Mar, glumici“, pisalo je u objašnjenju. Predivan predmet iz prve polovine XIX veka prodavao se za tričavih hiljadu sedamsto evra. Još jedan meni nedostižan premet.

Sofija me je iznenada povukla za ruku, odvojivši me od primamljivog izloga.

„Hajde, dođi, lepa moja! Tvoj princ neće otići zato što mu na svakom sastanku ne poklanjaš igračke koje vrede kao tri minimalca!“

„To je tačno...“

„Uostalom, ako smem da primetim, s obzirom na to koliko zarađuje, treba on tebi da kupuje takve poklone.“

„U tome i jeste problem“, priznala sam. „To su *njegove* pare, a ne moje...“

Morala sam ipak da priznam: moja prijateljica je bila u pravu. U maloj igri pružanja jasnih i skupih dokaza naše ljubavi, bila sam na samom startu osuđena na poraz pored takmičara kakav je David. Koliko li je minimalaca zarađivao mesečno? Da li je bio ispod nivoa od šesnaest do dvadeset prosečnih zarada, koji su neki političari jedno vreme nameravali da nametnu francuskim poslodavcima? U neku ruku, nisam ni želela to da znam. Zahvaljujući skromnom poretku i uslovima u kojima sam odrasla, imala sam jasnu svest o tome šta je pristojno, a šta ne kad je reč o novcu. E pa kupovina jednog takvog sata uveliko je izlazila iz okvira onoga što bih sebi dopustila u normalnim okolnostima. Ali nisam mogla da zabranim sebi da maštam.

„Uostalom, da li taj gospodin to zaslužuje?“, nastavila je Sofija u šaljivom tonu. „Spremna si da učiniš sve za njega, a ne znamo čak ni koje mesto zauzima među tvojim ljubavnicima? Da li je u prvih pet? U prva tri?“

Opet su je spopale mušice. Ponašala se kao da je moja beležnica – ubrzo je počela da je zove „Deset puta dnevno“, zbog broja erotskih misli koje treba svakodnevno da zapišem u nju – i svaki čas se otvarala, spremna da primi moje najskrovitije misli.

„David je drugačiji...“

„Kako drugačiji? Nije naporan kao ostali frajeri? Predlaže ti da radite neke čudne stvari?“

„Volim ga.“

Trudila sam se da to kažem normalnim glasom, da ne zvučim naivnije i gluplje nego što sam se osećala, ali sam po grimasi koju je moj odgovor izazvao na Sofijinom licu shvatila da je to previše otužno za njen ukus.

„Oh, izvini, izostavila sam taj detalj... Ti ga voliš.“

„Prestani... Dobro znaš da nisam to htela da kažem.“

„Da li si bar jednom doživela orgazam sa tim svojim milionerom?“

Nisam želela da joj odgovorim. U stvari, ne, nisam želela da mi postavi to pitanje. Verovatno zato što sam odlično znala odgovor.

Samo sam slegla ramenima, potrudivši se da taj pokret pratim zagonetnim osmehom. Sofija nije glupa. Poznavala me je isuviše dobro.

Da bih predupredila raspravu koja je iz toga mogla da proistekne, naglo sam promenila temu. Natpisi iznad nekoliko kabea pružili su mi priliku za to.

„Dobro, a šta je s tobom, s baletom... Imaš li neki novi nastup u vidu?“

„Uf. Svi mi govore: 'Krizu je.' Veruj mi, imam utisak da radim sa bankarima, a ne sa koreografima i producentima!“

„A tvoja trupa u Nejiu?“

„Raspuštena je. U takvoj smo besparici, da su i najimućniji među nama morali da odu.“

„Ipak nekako sastavljaš kraj s krajem?“

„Ma snalazim se...“, pokušala je da me umiri, ali nije zvučala ubedljivo.

Znala sam šta za nju znači manjak posla.

„Moraš češće da radiš za agenciju, jelda?“

„Hm“, promrmljala je pogleda izgubljenog u raznobojnim neonskim svetlima.

„Mnogo?“

„U proseku... dvaput nedeljno.“

To je bilo iznad gornje granice koju je postavila sebi, zarekavši se da je neće nikad preći. Kako će to preživeti? U kakvom će biti stanju posle bavljenja tom aktivnošću, koja je od povremenog postala maltene pravi-pravcati posao?

Namrštila sam se protiv svoje volje. Brinula sam se zbog nje. Sofija neće skoro napustiti agenciju. Kao i mnoge opasne odluke koje prihvatamo pod izgovorom da su privremene, i to će potrajati. To je sada bio njen život.

3

Pariz, decembar 2008, osam meseci ranije

To nije samo zato što sam po prirodi diskretna. Stvarno ne mogu da se danas setim kad je tačno Sofija prvi put pomenula *Lepotice noći* preda mnom. Mislim da tada još nije bila jedna od njih. Dvourila se. Pitala se kakva je tačna priroda usluga koje pruža klijentima preko agencije, uznemirena zbog glasina i mnoštva fantazija, delimično nastalih zbog onoga što je čitala ili filmova koje je mogla da gleda na tu temu: *Lepotica dana* Luisa Bunjuela, *Zločini iz strasti* Kena Rasela, ili, u novije vreme, vrlo mračan film *Moje skupe studije*, snimljen na osnovu istinite priče.

A kako je ona saznala za nju? Da li je agencija nju pronašla? Ako jeste, ko je bio posrednik?

To je tajna.

„Lepotice noći, *Lepotica dana*... Slažem se da se nisu mnogo namučili oko naziva“, priznala je kritički nastrojena, kao i obično. „Doduše, ljudi im se i ne obraćaju zato što su kreativni.“

Stigle smo do podnožja prilično ljupke zgrade u Mareu, u jednoj od ulica koje okružuju deo grada poznat po barovima za homoseksualce. Na osnovu pločice na interfonu nije se mogla dokučiti vrsta aktivnosti koje agencija nudi. Mogla je